Самослав Желіба

ПРОБИ ВІРШУВАННЯ

Дніпро • ЛІРА • 2024

УДК
Ж 50

Самослав Желіба
Ж 50 Проби віршування — Дніпро: ЛІРА, 2024. — 40 с.

УДК

ISBN 978-966-981-913-0

* * *

Була би істина, та де її узяти,
Коли тут кожен сам про себе гомонить?
Он сидить сонетяр і хвалиться щомить.
Хто не вклонивсь до ніг, нехай будуть прокляті!

А там професор наш до слави має хіть.
Він критикам дурним розумні зичить мати;
Скажіть най щось йому – закине всіх за ґрати.
Аби ж авторитет! Бо правда – тьма та гидь.

Не згоден я з таким! Є дійсне щось у світі.
Покиньмо пустощі та разом працювать,
А суперечки нам – лиш Аріадни ниті.

«Яка наївність – гах! Закрить в одній з палат;
Його сорочкою ви руки пов'яжіте.
Такий нам утопіст ні трішечки не брат».

СОНЕТ

Ти була, ніби ніжний подих раю
У найхолоднішу зимову ніч,
Що довгі пролетів часи сторіч,
Щоб нагадати щастя того краю.

А я, мов грішний Каїн, зусібіч
Старався удостоїтись розмаю,
Що тамо, за парканами, безкрайо
Повів свою спокійно-чудну річ.

Та я лиш грішник – де мені красоти,
Загублені в струмках медових рік
Ще як гірські творилися висоти?

О ні, один віщун колись пророк:
Людина вкусить сі сладкії соти,
Коли шляхетно проживе свій вік.

* * *

А що тобі? Порожнє слово.
Ти спиш спокійно вдалині
І зневажаєш, мов полову,
Мої замучені пісні.

Та я таки не сплю ночами,
Все думаю: як то було,
Чи ти змінилася з роками,
Чому в сей трапив я полон?

Ми були друзі віки-вічні
Чи тільки місяць або мить –
Чому ж ти голосом безличним
Сьогодні стала говорить?

Чи аж такі мої провини,
Що тільки погляд крижаний,
Що навіть не береш на кпини,
Що ти забула, де я й чий?

Мені огидні милі фрази,
Ліричні відступи, надмір,
Тож правду мовлю й цього разу:
Я мру в скорботі, ніби звір.

Якби ж вернути те минуле,
Або сьогоднішнє змінить,
Та твоє серце вже нечуле,
І парка врізала ту нить.

ТАНКА

Кінець осені,
А далі – невідоме,
Але ні страху,
Ні надії немає,
Тільки – печаль і туга.

СЕКВЕНЦІЯ СВЯТИНІ

Ти співала для народу,
Дарувала пісні вроду
Про Марію-діву.

І я слухав кожне слово,
Що із вуст твоїх виходить,
Дивувався співу.

О Маріє, мати божа,
Чи краса такая може
Бути на цім світі?
Чи така скорбота звуку
Не дарує тільки муку,
А і щастя миті?

Діво, що передо мною,
Ти говориш слово болю
Про мого месію –
Тож чому я не про небо
І не про благословенне,
А про тебе мрію?

Я би слухав вічність цілу
Ті зітхання в твоїм співі
За парканом раю.
Нащо всі плоди та зорі
В тім святім чарівнім хорі,
Як тебе немає?

Нащо райські всі принади,
Де живе безмірна зваба
Божої співиці?
Чи не в тому все спасіння
Та пророків тих прозріння –
Чути молодицю?

А коли це лиш примара,
Що мене випробувала
	На жаркім багатті –
Що скажу судді страшному,
Голос чий подібний грому,
	В час похвал і страти?

Я сказав би: «Боже милий,
Судде праведний, помилуй,
	Як мені ти вчитель,
Не позбав надії чути
Навіть у вогненних путах
	Слова сеї діви.

Ти повчав серед народу
Возлюбить людську породу,
	Як самого себе;
Я ж любив єдину тільки,
Та без себе та без мірки,
	Навіть більше тебе».

І Господь би мні дозволив
У смертельнім пекла болю
	Чути голос щастя,
Бо він знає своє слово,
Пам’ятає ту домову,
	Що подарував нам.

І сидів би вічно в залі
Я між голосів і марів,
	Любих і тужливих,

Що мене би чарували
Навіть без райових далей,
Без вагань у мріях.

ТРЕНОС, АБО ЖАЛІБНИЙ ЛЯМЕНТ

...на погреб московської плюшки, яку тепера роблять значно меншою та з жалюгідною дрібкою цукру (також тісто часто підгорати стало), хоча ціна на неї лише зросла.

Московська плюшко! (Пам'ятаю:
Колись ми звали так тебе)
Шматочку втраченого раю,
Перлино всього АТБ!
Померла ти раптово, люба,
І для усіх тяжка ця згуба,
Бо плачуть навіть вороги,
Що за москальство проклинали –
Язичні воїни й вандали, –
Гіркі всім стали пироги...

Усі боролися за назви,
Забувши про солодку суть,
І гоїли московські язви,
Поки роки її беруть.
Та перед булкою мертвою
Уже не тягне нас до бою,
Бо плюшку добру кожен їв,
Хоча б «московська» чи «паризька»,
«Міланська» та чи навіть «ризька»;
І їли ми її без слів.

Та й бог з усякими містами!
Начхав на них з дитячих літ!
Та не досипати цукрами
І менше тіста всипать – ніт!
Таке не можна пробачати,
І мало винуватцям страти!
У пеклі зачиніть козлів,
Най біси їх товчуть киями,
До смоляної кинуть ями
І не жаліють хай котлів.

Як було, що я плюшку гамав,
Читаючи книжки в тіні;
Як обкрадав батьківський гаман,
Аби змакнути у вині
Наступну плюшку після школи!
Та більше плюшок я ніколи
Таких не спробую смачних!
І вам таких не куштувати,
Хоч віддали би всі палати
І всі скарби земні за них.

А все тому, що чорт паскудний
Свою копійку поберіг:
Дав кухарям рецепт облудний,
А ті, вклонившися до ніг,
Пішли пекти погані плюшки;
І не тремтять у них же душки
Робити булочки малі,
Без цукру, на дешевім тісті
Та продавати їх у місті
За ту ж ціну, що і незлі!

Підступні! генії насилля!
Такий потворний глум чинить!
Нема душі, ні богомілля!
Вам зникнути б у ту же мить!
Та ви все робите злочинства,
Позбавили дітей дитинства
І плюшку нашу передчас
Згубили певно й безсумлінно…
Її! невинну, злотоцінну
Землі віддали – й світ загас!

І разом з тим народ убили,
Його на відчай обрекли;
Підняли бідних нас на вили,
Всадили задом на коли!
Бо плюшка – запорука щастя!
Так; не Наталка і не Настя –
Солодка плюшка та вино!
І хто би з нас, як обирати
Між булочкою та дівчати,
Дівчат не кинув би в вікно?

Та смерть найкращих забирає,
Й узяла зрештою її
У Царство Божеє безкрає
На вічні мири й спокої!
Вона ж у пам'яті навіки,
Хоч не розплющить вже повіки…
Та, смерте ця, не будь пуста:
Веди людей, повчай нащадків,
Онукам будь найтяжчим спадком,
Що їм не усладить уста.

ПАНЕГІРИК, АБО СЛАВОСЛІВ'Я

...на світле воскресіння московської плюшки, яку знову почали пекти нормального розміру, на хорошому тісті та з достатньою кількістю цукру на третій день після моєї скарги.

Воскресла плюшка – всім радіти!
Сьогодні благодатний день:
Квітчаються деревні віти,
Птахи співають нам пісень
І сонце радощі дарує;
Покинь хутчіш ридати всує,
Бо булка ожила для нас:
Попрала пекарів пекарством
І митарів пере митарством –
Хутчіш пускаємося в пляс!

Вона не підлягає тлінню,
Вертається та ожива,
Тож протиставте голосінню
Веселу пісню та слова
Усім кажіть привітні й щирі,
Живімо всі у вічнім мирі,
Бо плюшку не бере Аїд,
Сам Бог її благословляє,
Вона пожертвувала раєм,
Щоб нам віддати свій привіт!

Бо як Аїд побачив мертву,
Блиснули сльози на очах,
І не прийняв таку він жертву.

«Тобі би буть на небесах, –
Промовив їй монарх підземний, –
Для Смерті подарунок щемний;
Славетна будь межи богів!
Тебе я радо відпускаю,
А заберу до Мертвокраю
Твоїх натомість ворогів!»

І булочка, немов на крилах,
Покинула скорботний край
В усіх Престолах, Тронах Силах,
В обіймах лебединих зграй;
Її узяв сам Бог в десницю,
Поклав у золоту хлібницю,
Щоб жоден чорт не зачіпав;
Приставив слуги та почети,
Сказав святим узять кларнети
Та янголів звільнив од справ.

Всім раєм гопака вдаряли!
Сивуха, мандрики, кисіль, ...
Співали оди, мадригали,
Музики грали звідусіль –
Три дні ні сну, ні просихання,
А все веселі святкування.
Воно й не дивно: плюшка тут –
Велика, свіжа та цукрова,
Духмяна і не паперова –
Немає, значить, більше скрут.
Та булці сумно на бенкеті,
Її не тішить спів святих,

Вона ж бо бачить: на планеті
Дитячий сміх давно затих;
Не світить сонце, гине птаство,
Посохлі квіти, мов монаство,
А люди скиглять, гомонять…
О ні, живим життя не раде,
Живим ніякої услади,
І плач лише з усіх занять.

Здійняла мужній голос: «Боже!
(Аж протверезів Адонай)
Мені на небі буть не гоже;
Живим потрібна – так і знай!
Мене витягуй із хлібниці
Та дай живильної водиці,
Бо світ людський – то є мій дім,
Без мене там одні турботи,
Не схильні люди до роботи,
Як не поїли перед тим!»

Та й нічого робить – пустили,
Дали в дорогу мідяка,
Позичили летючий килим
І їздового віслюка.
В один стрибок злетіла з неба,
Мов Афродіта чи ж бо Геба,
В красі дівочій молодій,
І повернулась в мертве тіло –
Усе засяяло, зацвіло,
Навколо все зраділо їй.

І так вернулася надія,
Вернулись віра та любов,
І та величная подія
Повчає людство знов і знов,
Що світло переможе темінь,
Що доброта, неначе кремінь,
Вогні запалює життя,
Що плюшка нас не полишає!
Тож будьмо радісним звичаєм
Її вславляти вороття!

Я. Ч.

I

Ой, наплодилося віршариків-пііток,
Що страшно стало жить під їх убогий спів!
Та хто би повалив бездарности стовпів
У світі, де повсюд панує недобиток?

Невже маестро той закінчень і тропів,
Що настрочив один товстий сонетів зшиток,
Мов не поет який, а продавець відкриток,
І за обгорткою всім змістом поглупів?

Та ні, ще гірше це: дурниця по канону,
Адже й не розрізниш подеколи обман
Удало схований під буквою закону.

Відвертим, друже, будь, якщо вже графоман,
Бо очі милити ти зможеш лиш до скону,
А потім все одно розвіється дурман.

II

Король поезії з короною сонетів:
Двох сотень близнюків, засуджених на смерть,
Кастрованих пером і шитих в круговерть
Порожніх внутрішньо затяганих куплетів!

І низьким гонором набитому ущерть
Владиці римувань та силабічних сплетів
Ніхто не дорікне зі словоблудних кметів,
Бо він таки довів свою букварну вперть.

Лиш блазень весело за кожним поворотом
Образливі співа йогомосці рядки:
«Нехай у царстві всім прославлюсь ідіотом,

Та трон би дудочці віддати за гудки
Разом із гордістю й віршованим почотом,
Адже у них бодай нові якісь гадки».

ТИСЯЧА ПОЛІВ
(поема-ренка)

1 (1) Тисяча полів
Перед очима стали.
Наче шепіт, шум.
(2) О ні! то дощ почався
І стукає у вікна.

2 (3) Чи, може, гості
Завітали милі то,
Щоб сум розвіять?
(2) О ні! то дощ почався
І стукає у вікна.

3 (3) Чи, може, гості
Завітали милі то,
Щоб сум розвіять?
(4) Якби ж було у світі
Все так просто, друже мій!

4 (5) Листа напишеш
І тоді проясниться
В темряві душа.
(4) Якби ж було у світі
Все так просто, друже мій!

5 (5) «Листа напишеш
І тоді проясниться
В темряві душа», –
(6) Казали так давніші
У вік людства золотий.

6 (7) «Деруть нас війни,
І голод пожирає
У нашім краю», –
(6) Казали так давніші
У вік людства «золотий».

7 (7) Деруть нас війни,
І голод пожирає
У нашім краю,
(8) А я про інше зовсім
Розмірковую один.

8 (9) Як мені бути
По життю посеред бур,
Що стали зараз?
(8) А я про інше зовсім
Розмірковую один.

9 (9) Як мені бути
По життю посеред бур,
Що стали зараз?
(10) Невже вони здолають
Усе, що будував я?

10 (11) Сумніви гіркі
Всі плани довговічні
Накрили щойно –
(10) Невже вони здолають
Усе, що будував я?

11 (11) Сумніви гіркі
Всі плани довговічні
Накрили щойно –
(12) То, певне, лиш на хвильку,
А після знов те саме.

12 (13) Прокинусь, встану,
Робота, вечеря, сон...
Аж я замислюсь!
(12) То, певне, лиш на хвильку,
А після знов те саме.

13 (13) Прокинусь, встану,
Робота, вечеря, сон...
Аж я замислюсь:

(14) Яким чудовим світ є
У незмінності своїй!

14 (15) Граються хвилі,
У камінь врізаються,
Щоби зникнути –
(14) Яким чудовим світ є
У незмінності своїй!

15 (15) Граються хвилі,
У камінь врізаються,
Щоби зникнути...
(16) А я дивлюся на це
І себе розумію.

16 (17) Дитина квітку
Зірвала біля стежки.
Радіє весні.
(16) А я дивлюся на це
І себе розумію.

17 (17) Дитина квітку
Зірвала біля стежки;
Радіє весні.
(18) Та час незмінно летить,
І скоро літо буде.

18 (19) Наближається
Весняна злива перша
Землю зросити,
(18) Та час незмінно летить,
І скоро літо буде.

19 (19) Наближається
Весняна злива перша
Землю зросити,
(20) Розсипається крига
На іще сонній ріці.

20 (21) Камінь з-під ноги
Покотився швиденько,
Коли я блукав –
(20) Розсипається крига
На іще сонній ріці.

21 (21) Камінь з-під ноги
Покотився швиденько,
Коли я блукав.
(22) Сполохав звіра в хащах,
Що й сам перелякався.

22 (23) Вітер завива –
Пташині зграї з листя! –
Аж раптом стих він:

(22) Сполохав звіра в хащах,
Що й сам перелякався.

23 (23) Вітер завива –
Пташині зграї з листя! –
Аж раптом стих він
(24) І співи стихли разом,
Неначе суму хвиля.

24 (25) Раділи життю
І гуляли весілля.
Та в долоні сплеск...
(24) І співи стихли разом.
Неначе суму хвиля.

25 (25) Раділи життю
І гуляли весілля,
Та в долоні сплеск
(26) Щомиті розважав нас
У безтурботнім щасті.

26 (27) Коли ішли ми
Серед золотих полів,
Сонця промінець
(26) Щомиті розважав нас
У безтурботнім щасті.

27 (27) Коли ішли ми
Серед золотих полів,
Сонця промінець
(28) Засліпив очі твої
Для поцілунку на мить.

28 (29) Гей, чоловіче!
Згадай і посміхнися:
Зухвалий вітер
(28) Засліпив очі твої
Для поцілунку на мить.

29 (29) Гей, чоловіче!
Згадай і посміхнися:
Зухвалий вітер
(30) Усю твою одежу
Розкидав по подвір'ю.

30 (31) Лаялись, пили,
Мирилися. Ти кажеш,
Що у той день я
(30) Усю твою одежу
Розкидав по подвір'ю.

31 (31) Лаялись, пили,
Мирилися. Ти кажеш,
Що у той день я

(32) Щиріший був, ніж завжди,
А в цім своя приємність.

32 (33) Сьогодні біля
Хвиль морських замріявся,
І солоний бриз
(32) Щиріший був, ніж завжди,
А в цім своя приємність.

33 (33) Сьогодні біля
Хвиль морських замріявся,
І солоний бриз
(34) Мене збудив раптово
Від заніженого сну.

34 (35) У двері стукіт –
Незваний листоноша
Папери приніс...
(34) Мене збудив раптово
Від заніженого сну.

35 (35) У двері стукіт –
Незваний листоноша
Папери приніс...
(36) І друга лист із фото,
Де красувалось поле.

36 (37) Вітер повіяв.
Зірвав листок осінній,
А разом із ним
(36) І друга лист із фото,
Де красувалось поле.

37 (37) Вітер повіяв.
Зірвав листок осінній,
А разом із ним
(38) Полетіла та печаль,
Що подолала серце.

38 (39) Церковні співи,
«Аніма Хрісті», «Стелла» –
Звідкіль вони тут?
(38) Полетіла та печаль,
Що подолала серце.

39 (39) Церковні співи,
«Аніма Хрісті», «Стелла» –
Звідкіль вони тут?
(40) Чи не з душі твоєї
Ці звуки рознеслися?

40 (41) Як-то бувало
Почуєш голос квітки,
Що під ногами, –

(40) Чи не з душі твоєї
Ці звуки рознеслися?

41 (41) Як-то бувало
Почуєш голос квітки,
Що під ногами,
(42) Тихесенький, тендітний –
Зразу спокій і радість.

42 (43) Бачу з високих
Пагорбів зелень трави,
Шум її чую,
(42) Тихесенький, тендітний –
Зразу спокій і радість.

43 (43) Бачу з високих
Пагорбів зелень трави,
Шум її чую,
(44) А десь там гірко плачуть
За рідним краєм птахи.

44 (45) Я подумаю
Якось із чаєм в руках
У день осінній:
(44) «А десь там гірко плачуть
За рідним краєм птахи».

45 (45) Я подумаю
Якось із чаєм в руках
У день осінній –
(46) Чи було би інакше,
Якби звернув зі стежки.

46 (47) Переді мною
Ріка, поле – позаду,
І небо вгорі –
(46) Чи було би інакше,
Якби звернув зі стежки?

47 (47) Переді мною
Ріка, поле – позаду,
І небо вгорі.
(48) Спочину я з дороги,
Бо дуже натомився.

48 (49) «Вітаю, бабо! –
Скажу привітно в дверях,
Присяду з чаєм. –
(48) Спочину я з дороги,
Бо дуже натомився».

49 (49) «Вітаю, бабо! –
Скажу привітно в дверях,
Присяду з чаєм. –

(50) І ти сідай, любенька!»
Та розмова поллється...

50 (51) На лаві парку,
Де вже весна вирує
Чарами квіток,
(50) І ти сідай, любенька!
Та розмова поллється...

51 (51) На лаві парку,
Де вже весна вирує
Чарами квіток,
(52) Спокійно оглядаюсь
І пісню наспівую.

52 (53) У теплому сні
Так багато зелені,
Бадьорих пташок.
(52) Спокійно оглядаюсь
І пісню наспівую.

53 (53) У теплому сні
Так багато зелені,
Бадьорих пташок,
(54) І тільки ти сумуєш
Неодмінно щоночі.

54 (55) Коли я пішов
До невідомих світів,
Цей світ лишився.
(54) І тільки ти сумуєш
Неодмінно щоночі.

55 (55) Коли я пішов
До невідомих світів,
Цей світ лишився.
(56) То добре, бо на мені
Чому скінчитись має?

56 (57) Як добре: діло
Моїх дідів нащадки
Продовжать мої.
(56) То добре, бо на мені
Чому скінчитись має?

57 (57) Як добре: діло
Моїх дідів нащадки
Продовжать мої,
(58) А я поступаюся
Місцем без суму й жалю.

58 (59) Ти йдеш уперед,
Перешкоди долаєш –
Тож іди, друже,

(58) А я поступаюся
Місцем без суму й жалю.

59 (59) Ти йдеш уперед,
Перешкоди долаєш –
Тож іди, друже,
(60) А негоди майбутні
Загартують нехай лиш.

60 (61) Любові в цей дім
І сумлінної праці
Задля достатку,
(60) А негоди майбутні
Загартують нехай лиш.

61 (61) Любові в цей дім
І сумлінної праці
Задля достатку,
(62) Мирне поллється життя
Упереміш зі співом.

62 (63) Літні вечори
Насувають на душу
І вітер теплий.
(62) Мирне поллється життя
Упереміш зі співом.

63 (63) Літні вечори
Насувають на душу
І вітер теплий.
(64) Добра влітку природа
Для всякої істоти.

64 (65) Липовий запах
І ранковий серпанок
Трави повили –
(64) Добра влітку природа
Для всякої істоти.

65 (65) Липовий запах
І ранковий серпанок
Трави повили.
(66) Чи не взятись до книги?
Чи почати роботу?

66 (67) Коли ти поруч,
Тоді будь-яке діло
Радісним буде.
(66) Чи не взятись до книги?
Чи почати роботу?

67 (67) Коли ти поруч,
Тоді будь-яке діло
Радісним буде.

(68) Без тебе речі скрутно
Навіть буденні підуть.

68 (69) Будь поруч, друже,
Адже вдвох веселіше
Та легше обом.
(68) Без тебе речі скрутно
Навіть буденні підуть.

69 (69) Будь поруч, друже,
Адже вдвох веселіше
Та легше обом,
(70) І громи чи посухи
Не такі вже і страшні.

70 (71) Людство могутнє,
Коли позбирається,
В порівнянні з ним
(70) І громи чи посухи
Не такі вже і страшні.

71 (71) Людство могутнє,
Коли позбирається,
В порівнянні з ним
(72) Чого варта єдина
Людина на терезах?

72 (73) Коли я бачу
Одинокі геройства,
То замислююсь:
(72) Чого варта єдина
Людина на терезах?

73 (73) Коли я бачу
Одинокі геройства,
То замислююсь:
(74) А й у героїв діти
Та дружини, певно, є.

74 (75) Думають інші,
Що їм далеко дуже
До особливих.
(74) А й у героїв діти
Та дружини, певно, є.

75 (75) Думають інші,
Що їм далеко дуже
До особливих.
(76) Справді: як не старатись,
То не здолати шляху.

76 (77) Гляну на гори –
Вершини засніжені.
Зійти на одну?

(76) Справді: як не старатись,
То не здолати шляху.

77 (77) Гляну на гори –
Вершини засніжені.
Зійти на одну?
(78) Чи поки тут посидіть
Біля квітів останніх?

78 (79) Ходіть до столу,
Там чай і тепло буде.
Поки не прийду.
(78) Чи поки тут посидіть
Біля квітів останніх.

79 (79) Ходіть до столу,
Там чай і тепло буде.
Поки не прийду.
(80) Та й без мене знайдеться
В домі якась розвага.

80 (81) В дорогу пора,
Й через те не сумую:
Запрацюються,
(80) Та й без мене знайдеться
В домі якась розвага.

81 (81) В дорогу пора,
Й через те не сумую:
Запрацюються
(82) В мирнім полі селяне,
Що дивитися тепло.

82 (83) Пахощі літа,
І зелень, і золото,
І ріки буйні;
(82) В мирнім полі селяне,
Що дивитися тепло.

83 (83) Пахощі літа,
І зелень, і золото,
І ріки буйні;
(84) Світ закликає душу
До миру та роботи.

84 (85) Я би почитав
Чи помріяв самотньо,
Та гляну в вікно –
(84) Світ закликає душу
До миру та роботи.

85 (85) Я би почитав
Чи помріяв самотньо,
Та гляну в вікно,

(86) Бо ні книги, ні мрії
Не можу знайти собі.

86 (87) Весело? Сумно?
Ніяк – сказати краще.
«Чому?» – питаю.
(86) Бо ні книги, ні мрії
Не можу знайти собі.

87 (87) «Весело? Сумно?»
«Ніяк – сказати краще».
«Чому питаю? –
(88) Ти ж для мене найближча
У цьому світі душа!»

88 (89) Злагоди хочу
І тобі помагати
В усьому хочу.
(88) Ти ж для мене найближча
У цьому світі душа...

89 (89) Злагоди хочу
І тобі помагати
В усьому хочу.
(90) Чи хвороба це якась
Зненацька так напала?

90 (91) Храм на вершині –
Аж зачхався завзято.
Неба синява?
(90) Чи хвороба це якась
Зненацька так напала?

91 (91) Храм на вершині –
Аж зачхався завзято.
Неба синява
(92) Приємна, та водночас
Лоскоче дратівливо.

92 (93) Що є подруга –
Радість або нещастя?
В одній обидві!
(92) Приємна, та водночас
Лоскоче дратівливо.

93 (93) «Що є подруга –
Радість або нещастя?»
«В одній обидві!» –
(94) Так відповів товариш,
І вдарили ми кухлі.

94 (95) «Зберемось колись
Чи навік розійдемось?»
«Вирішить Бог те». –

(94) Так відповів товариш,
І вдарили ми кухлі.

95 (95) Зберемось колись
Чи навік розійдемось? –
Вирішить Бог те.
(96) А сам не знаю, люба,
Чи прокинуся завтра.

96 (97) Думка про зустріч,
Неначе про минуле,
Що вже відбулось,
(96) А сам не знаю, люба,
Чи прокинуся завтра.

97 (97) Думка про зустріч,
Неначе про минуле,
Що вже відбулось,
(98) Та вона ось триває.
І нудьга мене точить.

98 (99) Життя мінливість!
Де вона, де? Покажи!
Краса нетлінна!
(98) Та вона ось триває...
І нудьга мене точить.

99 (99) Життя мінливість!
Де вона, де? Покажи!
Краса нетлінна!
(100) Потонути можливо
У дивовижі такій.

100 (1) Тисяча полів
Перед очима стали,
Наче шепіт, шум.
(100) Потонути можливо
У дивовижі такій.

Наукове видання

Самослав Желіба

ПРОБИ ВІРШУВАННЯ

Коректор ***Алла Соколова***
Верстка ***Валерія Пекар***

Підписано до друку 05.06.2024.
Формат 60×84/16. Папір офсетний.
Друк цифровий. Ум. друк. арк. 2,33.
Наклад 20 прим. Замовлення № 100.

Видавництво та друкарня ПП «ЛІРА ЛТД».
Вул. Наукова, 5, м. Дніпро, 49107.
Свідоцтво про внесення до Держреєстру
ДК № 6042 від 26.02.2018.

+38 (067) 561-57-05 | lira.dp.ua
dnipro.lira@gmail.com